

deres Handelspolitik paa Grundlag af en autonom Tarif, jfr. Art. IV, er Forpligtelsen med Hensyn til Overenskomsterne den samme som for de tariftraktatforhandlende Lande, jfr. Art. I, men med Hensyn til Toldsatserne forpligter de sig til ikke at forhøje de bestaaende Beskyttelsessatser eller indføre nye. Fiskaltoldsatserne vil derimod kunne forhøjes eller ændres; men det Land, hvis Interesser derved skades paa alvorlig Maade, faar Ret til at opsiges Konventionen med kort Varsel.

Hvad Begrebet Finanstoldsatser angaar indeholder Protokollen den Erklæring, at Staterne ikke vil give Begrebet „Finanstoldsatser“ en vid Udstrækning, og at man navnlig ikke vil anvende Begrebet paa Satser, hvis Formaal er at beskytte den hjemlige Produktion.

Handelskonventionen og Protokollen vedr. de fremtidige Forhandlinger er foruden af Danmark blevet undertegnet af: Tyskland, Østrig, Belgien, Storbritannien og Nordirland, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Italien, Letland, Luxembourg, Norge, Nederlandene, Polen, Rumænien, Sverige og Schweiz, medens følgende Lande kun har undertegnet Protokollen: Ungarn, Lithauen, Portugal, Czekoslovakiet og Jugoslavien.

Konventionen er hidtil blevet ratificeret af Belgien og Norge.

Hvad angaar Konventionens enkelte Bestemmelser skal man fremhæve følgende:

I *Art. I* indeholdes Konventionens Hovedprincip, som gaar ud paa, at de kontraherende Parter forpligter sig til ikke før den 1. April 1931 at gøre Brug af deres Ret til at opsiges de bilaterale Overenskomster, som enhver af dem maatte have sluttet med en anden af de kontraherende Parter, og som er i Kraft paa Undertegnelsesdagen.

Art. II. I denne Artikel bestemmes det, at dersom et Land, der fører Trafiktraktatpolitik, forinden den internationale Konvention ophører at gælde, skulde se sig nødsaget til at forhøje Toldsatserne udover det Afgiftsniveau, som eksisterer paa Undertegnelsesdagen, eller til at indføre nye Toldafgifter, som er egnede til paa en alvorlig Maade at skade en af de andre kontraherende Parters Interesser, da vil denne have Ret til efter Modtagelsen af den i *Art. III* omtalte Meddelelse og i Løbet af to Maanedre efter denne at anmode om, at der maa blive optaget venskabelige Forhandlinger mellem de to Lande for at genoprette den ved de skete Toldforanstaltninger forstyrrede Ligevægt. Saafremt disse Forhandlinger i Løbet af to Maanedre, efter at der er

blevet fremsat Anmodning om, at de maa blive paabegyndt, ikke har ført til noget Resultat, da vil den Part, som har ønsket Forhandlingerne optaget, have Ret til straks at opsiges Konventionen til Ophør for sit Vedkommende i Maaned efter at Meddelelse herom er givet Generalsekretæren for Folkenes Forbund, og denne Opsigelse vil kunne finde Sted saavel overfor alle de kontraherende Parter som kun overfor den, der har foretaget de omhandlede Toldforanstaltninger.

Artiklens sidste Stykke bestemmer, at Toldændringer, der sker i Kraft af Love eller som Følge af tvingende Omstændigheder, som nødvendiggør Toldændringernes øjeblikkelige Anvendelse, ikke er undergivet de ovenanførte Bestemmelser om Forhandlinger, men den Part, hvis Interesser skades ved de paagældende Toldændringer, vil dog kunne opsiges Konventionen efter den ovenanførte Regel. Denne sidste Bestemmelse i *Art. II* er navnlig indført for at dække den ovenomtalte franske Lovgivning. Den har som nævnt muliggjort, at det har kunnet undgaas, at de forskellige Lande tog positive Forbehold for en Række Varers Vedkommende.

I *Art. III* bestemmes det, at de tariftraktatforhandlende Lande skal give de andre Lande Meddelelse om Forhøjelse af gældende Toldafgifter eller Indførelse af nye Toldafgifter 20 Dage, forinden de paagældende Forholdsregler finder Anvendelse, i alle Tilfælde, hvor det vil være muligt, eller saafremt det ikke er gør ligt, paa det Tidspunkt, hvor Forholdsreglerne bliver offentliggjort med Henblik paa deres Anvendelse.

Man er enig om, at de Love, som forudsætter Toldændringers øjeblikkelige Anvendelse, berettiger vedkommende Land til at undlade at give det nævnte Varsel, en Bestemmelse, der ogsaa maa ses i Sammenhæng med, hvad der ovenfor er anført om den specielle franske Lovgivning.

I *Art. IV* bestemmes det, at de Lande, som ikke ad traktatmæssig Vej binder deres Toldsatser eller kun i Undtagelsestilfælde gør det, ikke inden Ophøret af den internationale Konvention maa forhøje Beskyttelsessatserne udover det Afgiftsniveau, som eksisterer paa Undertegnelsesdagen, og heller ikke maa indføre nye Satser af denne Art.

Art. V omhandler Fiskaltoldsatserne, og bestemmer, at saafremt de Lande, som omfattes af *Art. IV*, inden Konventionens Ophør skulde forhøje Fiskaltoldsatserne eller indføre nye Fiskaltoldsatser, som paa alvorlig Maade kan skade en anden af de